

החייט מגלאוטר

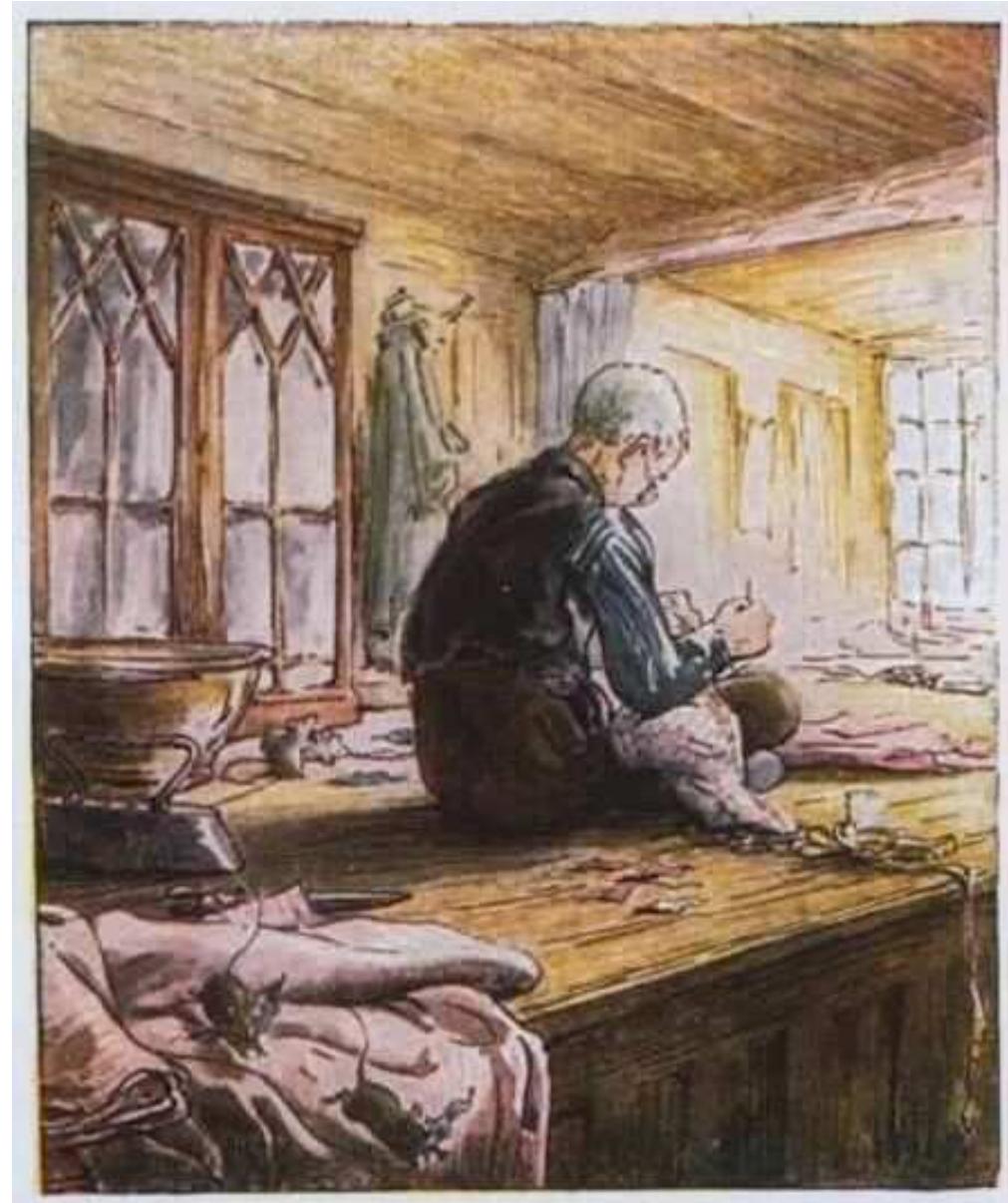
כתבה וציירה

ביאטריקו פוטר

**בזמןים של חרבות ופאות נוכריות,
וקרינולינות של נשים וצוארכונים
מקורזלים של גברים, של חזיות
מקטיפה וטאפטה, חי חייט בעיר
גלווסטר.**

הוא ישב מול החלון של חנות קטנה
ברחוב השערים, על השולחן וברגליים
שלובות, מבוקר ועד חושר.

כל עוד האור אפשר הוא תפיר ותפר
וגזר בדי פומפדור וסטיין ועוד חומרים
בעלי שמות מוזרים, ויקרים מאד
בזמןו של הח衣יט מגלווסטר.

אר למרות שהוא תפָר בְּדֵי מִשִּׁי
יקרים לשכניו, בעצמו היה עני
bijouter – אדם נמוך קומה,
ממושקף, עם פנים חרושים
בקמטים ואצבעות מעוקמות
מגיל, ובבגד מלא קרעין.
הוא גזר את הבדים היקרים
בחסכוֹן רב ורק פיסות בד קטנות
נותרות מונחות היו על השולחן –
"קטנות מדי לכל דבר, פרט אולי
לחזיות לעכברים" נהג לאומר.
יום אחד, סמוך לחג המולד,
החייט התחיל לתפור מעיל.
מעיל ממשי בצבע דובדבן, מקושט בפרחי שושניים וורדים וחזיה בהירה מסטיין, עם
גימור בקטייפה ותחרה – עברו ראש העיר גלוستر.

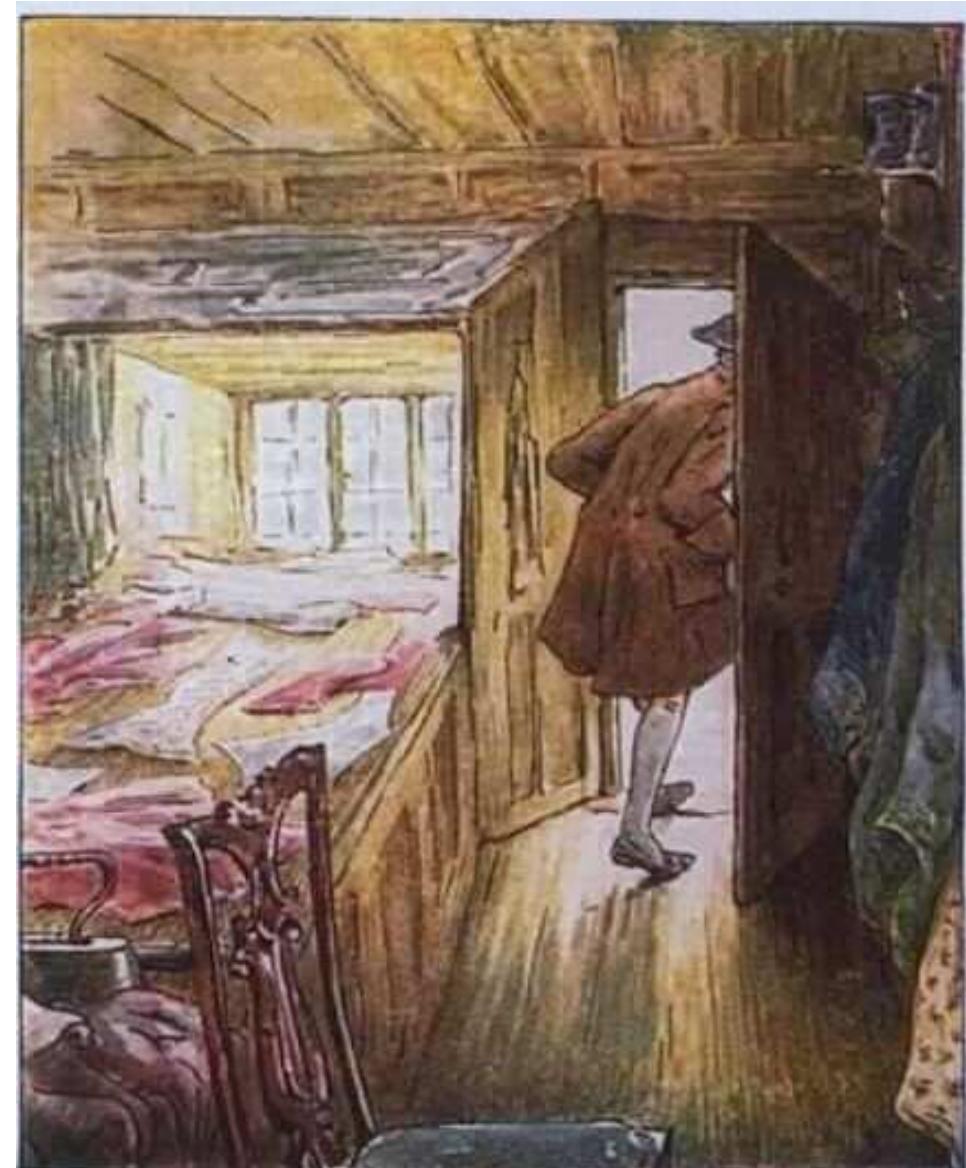

החייט עבד ועבד, ותור כדֵי כָּר דִּיבָר אֶל
עצמו. הוא מدد את המשי, סיבב אותו
הנה והגה וגזר את הצורה הדרישה עם
המספריים. השולחן היה מכוסה בפיסות
בד אדומות.

"אין יותר רוחב, הכל גדור, אין כל רוחב,
רק לרדיך או למטפחת ראש לעכברים.
לעכברים!" אמר החיט מגלוستر.
فتיתו שלג הופיעו כבר בחלון וחושך בא
לחדר הקטן. החיט סיים את עבודתו.
המשי והסatin מונחים היו על השולחן.

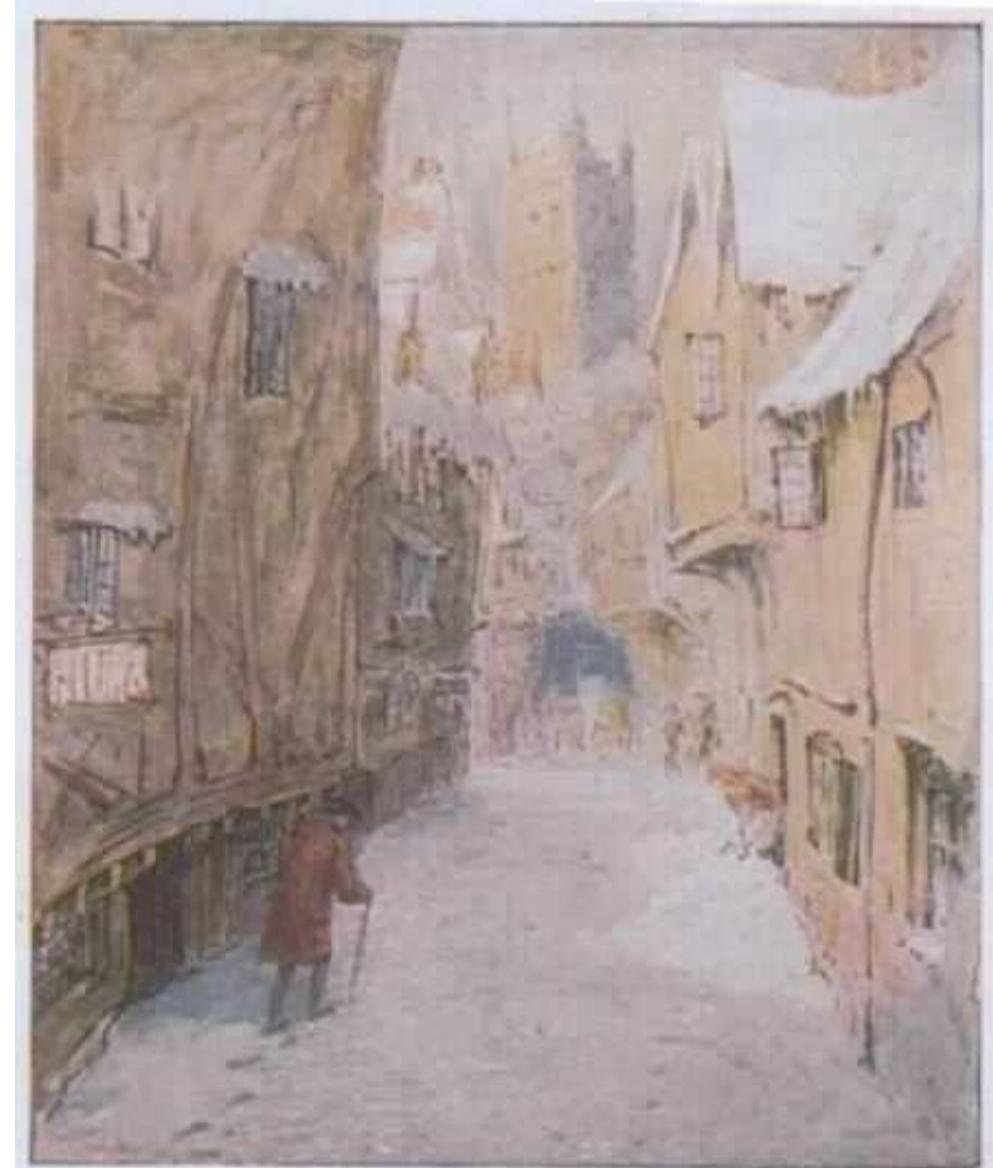
היו שנים-עשר חתיכות למעיל וארבע
חתיכות לחזיה והיו כיסויים של כיסים
ודשים וכפتورים, כולם מסודרים יפה.
טאפטה צהובה שנועדה לבטנה וחוט
כדובדבן ללולאות הcptורים. הכל היה
מוכן למחר בבוקר, כדי לחבר ביחד
לבגד, הכל מודד ומספיק, פרט לפקעת
אתה של חוט משי דובדבן.
החייב יצא החוצה, כי הוא לא לנבחנות
שלו בלילה. הוא סגר את תריס החלון,
נעל את הדלת ולקח אליו את המפתח.
איש לא גר שם בלילה, מלבד עכברים
חומיים קטנים, ואלה יכולים להיכנס וליצא
גם ללא מפתחות!

**כי אחרי קירות העץ של הבתים
הישנים בעיר גלוסטר יש מעברים
ומדרגות ודלתות קטנות של
עכברים. והעכברים רצים מבית לבית
דרך המעברים הצרים האלה. הם
יכולים לעبور את כל העיר בלי לצאת
לרחוב בכלל.**

**אבל החיה יצא לרחוב ומשך את
רגליו בשlag הביתה. הוא גר לא
רחוק משם בבניין קולג', סמוך לכיכר
קולג', ולמרות שהבית לא היה גדול,
הרי שהחיה היה כל כר עני שיכول
היה לשכור רק את המטבח.**

**הוא חי שם ביחיד עם החתול שלו
שקראו לו סימפקין. ביום, כשהחיה
היה בעבודה, סימפקין נשאר בבית
לבדו. הוא אהב עכברים, אבל לא
כדי לתת להם בדים למעילים!**

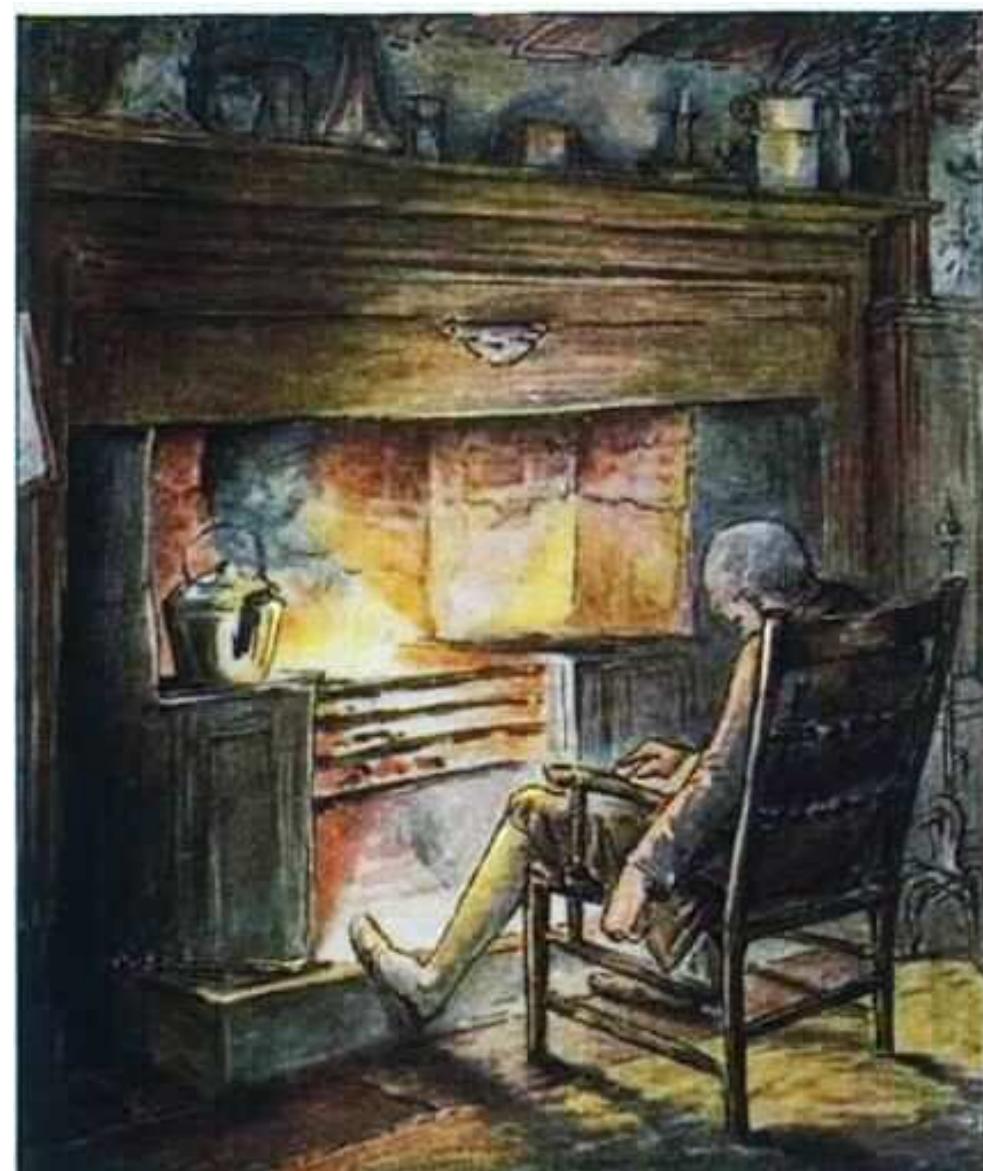

"מיאו?" אמר החתול כשהחית נכנס
הביתה, "מיאו?"
והחית ענה "סימפקין", נרויח כסף
רבי, אבל אני עייף עד מוות. קח את
ארבע הפרוטות האחרונות שלנו, קח
אייר כד וקנה לנו לחם בפרוטה
אתה, חלב בשניה וכמה נקנקיות
בשלישית. וסימפקין, בפרוטה
האחרונה קנה כמה שرك אפשר של
חות מיי דובדבן. אבל אל תאבד את
המטבע האחרון כי אין לי כבר יותר
כח ואין לי יותר חות!"

ויסמפיקן אמר שוב "מייאו!", לkich את המטבחות ויצא לרוחב החשור. החיט היה עייף מאד והרגיש חולה. הוא התיישב ליד התנור ודיבר אל עצמו על המUIL הנחדר.

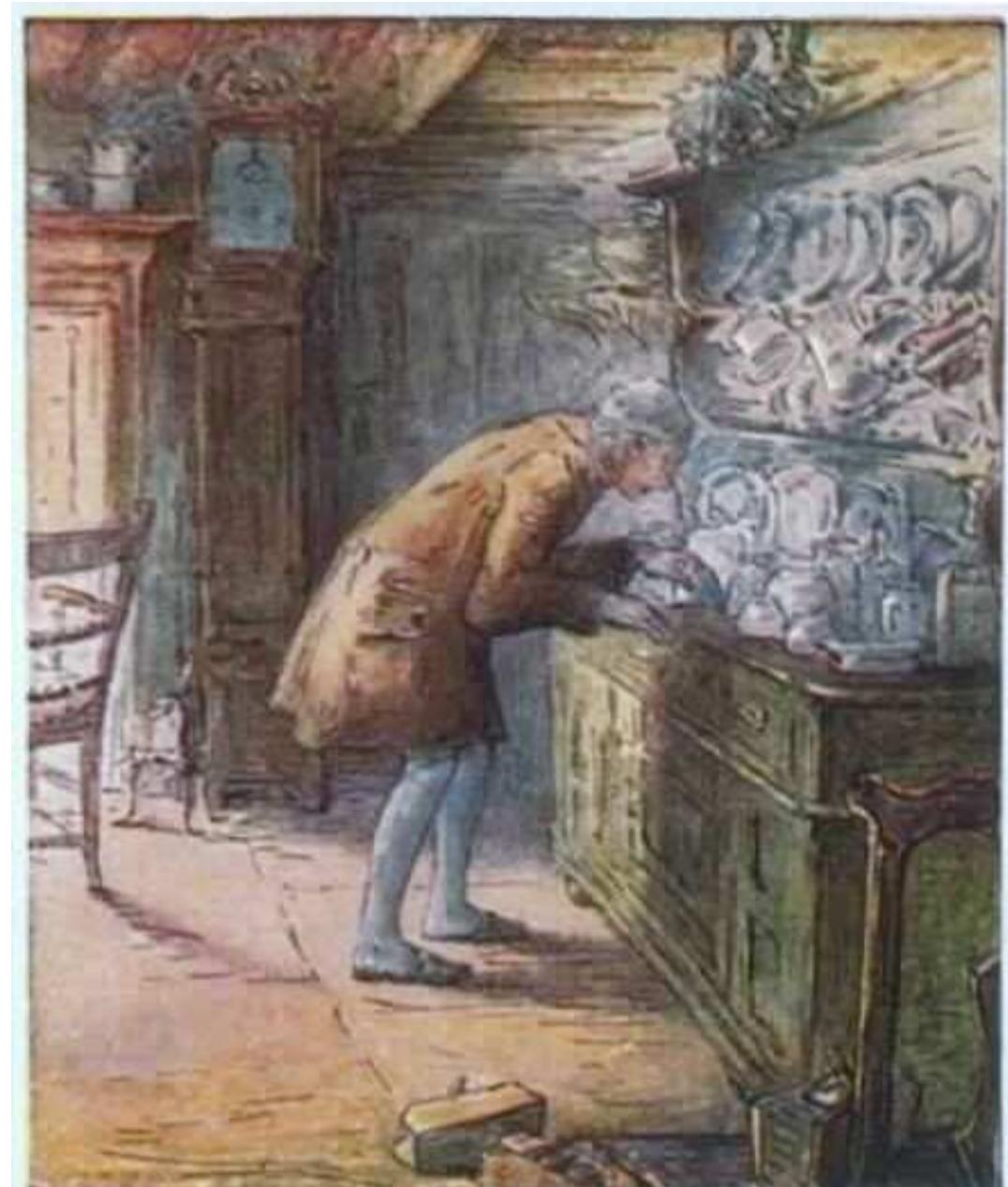
"אני ארוויח הון. ראש העיר גלוסטר מתחנן בחג המולד בצהרים והוא הזמין מעיל וחזיה רקומה, עם בטנה מטאפה צהובה. ויש לי מספיק טאפה, אבל לא נשאר אלא קצת גזרים לרדידים לעכברים".

פתאום מהמזווה בצד שני של המטבח נשמעו קולות קטנים: ט'פ, טאפ, ט'פ, טאפ, ט'פ, טאפ.

"מה זה יכול להיות?" שאל את עצמו החית מגלוستر כשהוא קופץ מכיסאו. על המזווה עמדו צלחות, קומקוםי חרסינה, כוסות וספלים תה. החית עבר ועמד קרוב למזווה, הקשיב והבט דרכ המשקפיים. ושוב מתחת לסל נשמע הצליל המוזר:

ט'פ, טאפ, ט'פ, טאפ, ט'פ, טאפ.

"זה מוזר מאוד" אמר החיט מגלוסטר והרים את הספל ההפור. ומשם יצא גברת עכברה, קדה לו קידה ומיד קפזה מהמזווה אל תחת לרצפה.

החיט חזר והתיישב ליד התנור, כשהוא מחמם את ידיו וממלמל לעצמו: "האם נהגת נכוון כשנתתי את הפרוטות האחרונות לסייעין? עשרים ואחת לולאות כפתורים ממשי דובדבן!" אבל שוב מכיוון המזווה נשמעו הקולות הקטנים:
טייפ, טאף, טיפ, טאף, טיפ, טאף.
"זה מוזר ביותר" אמר החיט מגלוסטר והפרק ספל אחר.

**משם יצא אדון עכבר וקד קידה
לחיט!**

ואז מכל המזוודה נשמעה מקהלה של
טפטופים, כולם ביחד ועוניים זה לזה.
טייפ, טאף, טיפ, טאף, טיפ, טאף.

ומתחת לכל הספלים והקערות
וכוסות יצאו יותר ויותר עכברים
קטנים וקפצו וירדו אל מתחת
הרצתה.

החיט התישב שוב ותהה "עשרים
ואחת לולאות כפתורים ממשי
דובדבן! וצריך לגמור את זה עד
שבת בצהרים והיום יום רביעי. האם
יהיה נכון לשחרר את כל העכברים
האלה, שבודאי שייכים לסימפקין?
**ואי לי, אין לי יותר חוט ממשי
דובדבן!"**

**העכברים יצאו שוב החוצה והקשיבו
לחיט. הם שמו לב לסיפור שלו על
המעיל הנפלא. הם דיברו ביניהם על
המשי ועל הרדיידים לעכברים.
ואז כולם רצו ביחד דרך המעבר
מתחת לרצפה, כשהם צועקים זה
לזה. והם רצו מבית לבית
וכסיטימפקין חזר עם כד החלב בבית
החיט לא נשאר אף עכבר.**

סימפקין פתח את הדלת וקפץ
פנימה עם "גררר" רגפני, כי הוא
שנא שלג, ועכשו שlag מילא את
אוזניו וכיסה את צווארו. הוא שם
את הלחם והנקניק על המזווה
ורחרח.

"**סימפקין**" אמר החיט "אייפה
החותט?"

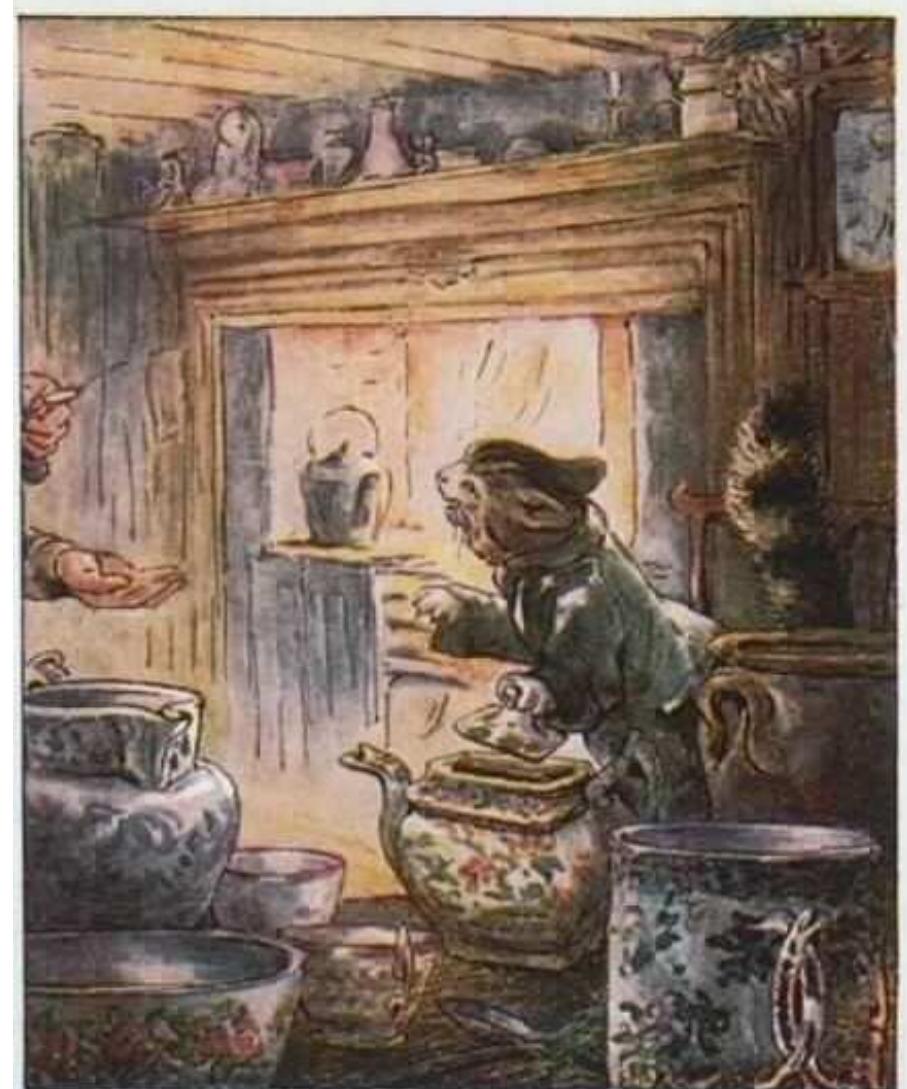
אבל סימפקין שם את כד החלב על המזווה
והציג בחשדנות מתחת לסלפים. הוא ציפה
לעכבר שמן לארוחת ערבי!

"**סימפקין**" אמר שוב החיט "איפה
החותט?"

אבל סימפקין הסתר בחשאי חבילה קטנה
בקנקן התה, ואז ירך ונחם על החיט. ואילו
סימפקין יכול היה לדבר היה אומר "ואיפה
העכבר שלי?"

"**וי לי, הכל אבוד**" אמר החיט מגלוستر
והלך לישון.

כל הלילה זהה סימפקין חיפש. הוא עבר את
כל המטבח, הציג למזווה ומתחת לרצפה
ולטור הקנקן בו הסתר את פקעת החוטים,
אר לשוא. הוא לא מצא אף עכבר.

בו בזמן שהחית התגלגַל ומלמל תוךamina,
סימפקין אמר "מי אובררר!" ועשה רעים
מוזרים, כפי שעושים חתולים בלילה.
הحيיט המסק חלה מאד והיה לו חום
גבוה. הוא התגלגַל במיטה, קדח וכל הזמן
חזר "אין יותר חוט! אין יותר חוט!"
הוא קדח כך כל היום וגם למחרת. ומה קרה
למעיל בצעע דובדבן?
בחנותו של החית הבד הרקום, המשי
והסטן מונחים היו על השולחן, גזורים
למידה, ועשרים ואחת לולאות הכת/orים?
ומי יתפור אותם כשהתריס של החלון סגור
והדלת נועלה?
אר זה הרי לא מפיע לעכברים הקטנים
וחומרים, שרצים דרך כל הבתים הישנים
שבעיר גלויסטר!

**בבוקר מדלטות הבתים יצאו אנשים
לשוק, עברו בשלג וקנו אוזדים
وترנגולי הודו ואף עוגות לחג המולד.
אר לחתול סימפקין ולחיט מגלוستر
איש לא יcin ארוכה.
החיט שכב שלושה ימים ושלוש לילות
עד ערב חג המולד. היה כבר מאוחר
בלילה. הירח עלה מעל הגגות
והארובות. לא נראו אוורות בחלונות
ולא קול כלשהו בבתים. העיר גלוستر
ישנה כולה תחת מעטה שלג.
וסימפקין כל הזמן רצה את העכבר
שלו, והוא ילכשעמד ליד מיטתו של
החיט.**

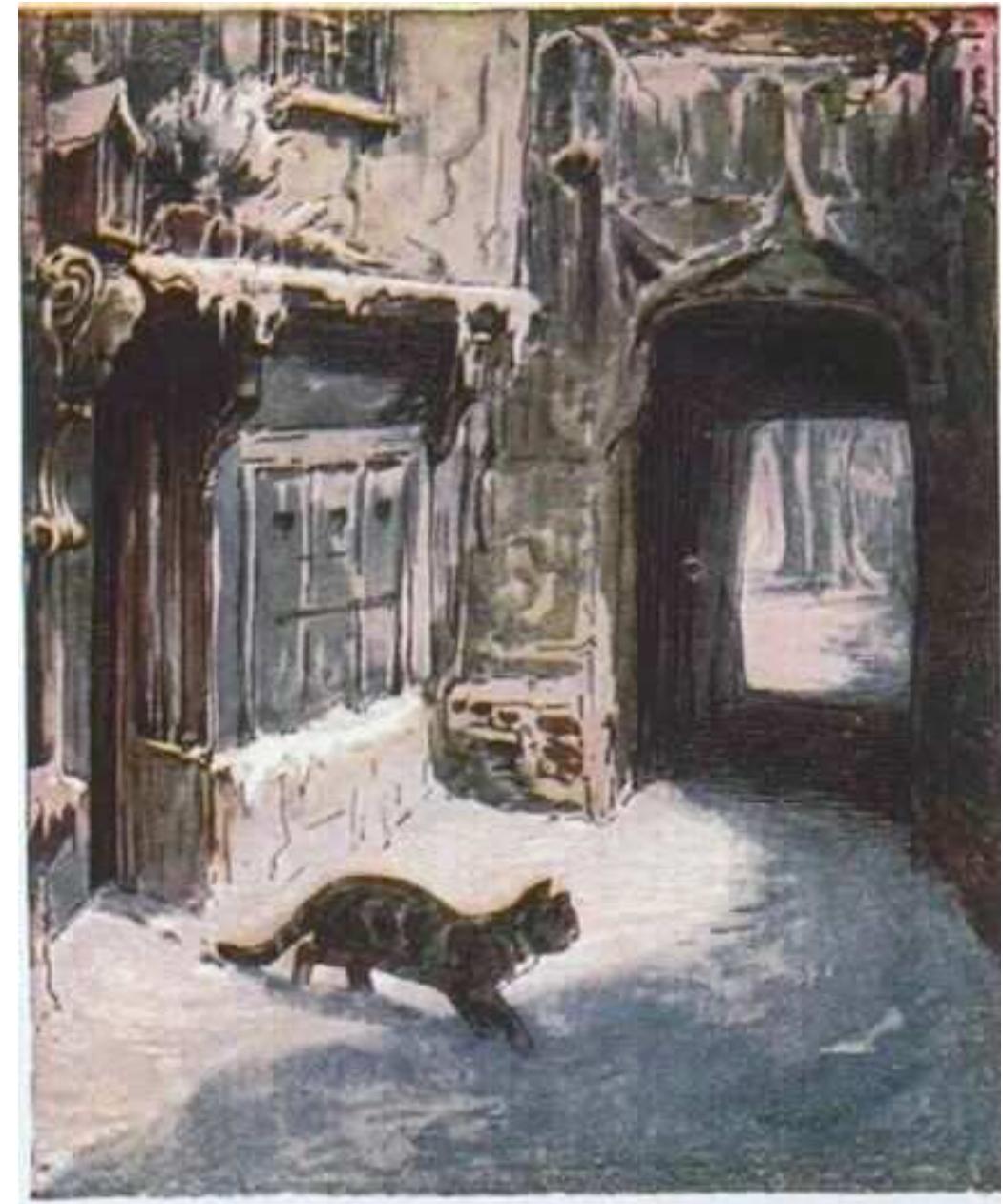

אבל מספרים שבין ערב חג המולד והבוקר של יום המחרת כל הحيות יכולות לדבר (אם כי מעתים מאד יכולים לשמוע אותם או להבין מה הם אומרים).

כשהשעון על הכנסייה צלצל חצות נשמעה תשובה, כמו הד של הצלצל, וסימפקין שמע זאת. הוא יצא מדלת

חדרו של החיט והלך בשלג.

מל האروبות ומכל הగגות נשמעו אלף קולות שמחים שררו שירי החג היישנים, כל השירים שאני מכירה וכאליה שאינני מכירה כלל.

תחילה התרנגולים השמיעו בקול רם:

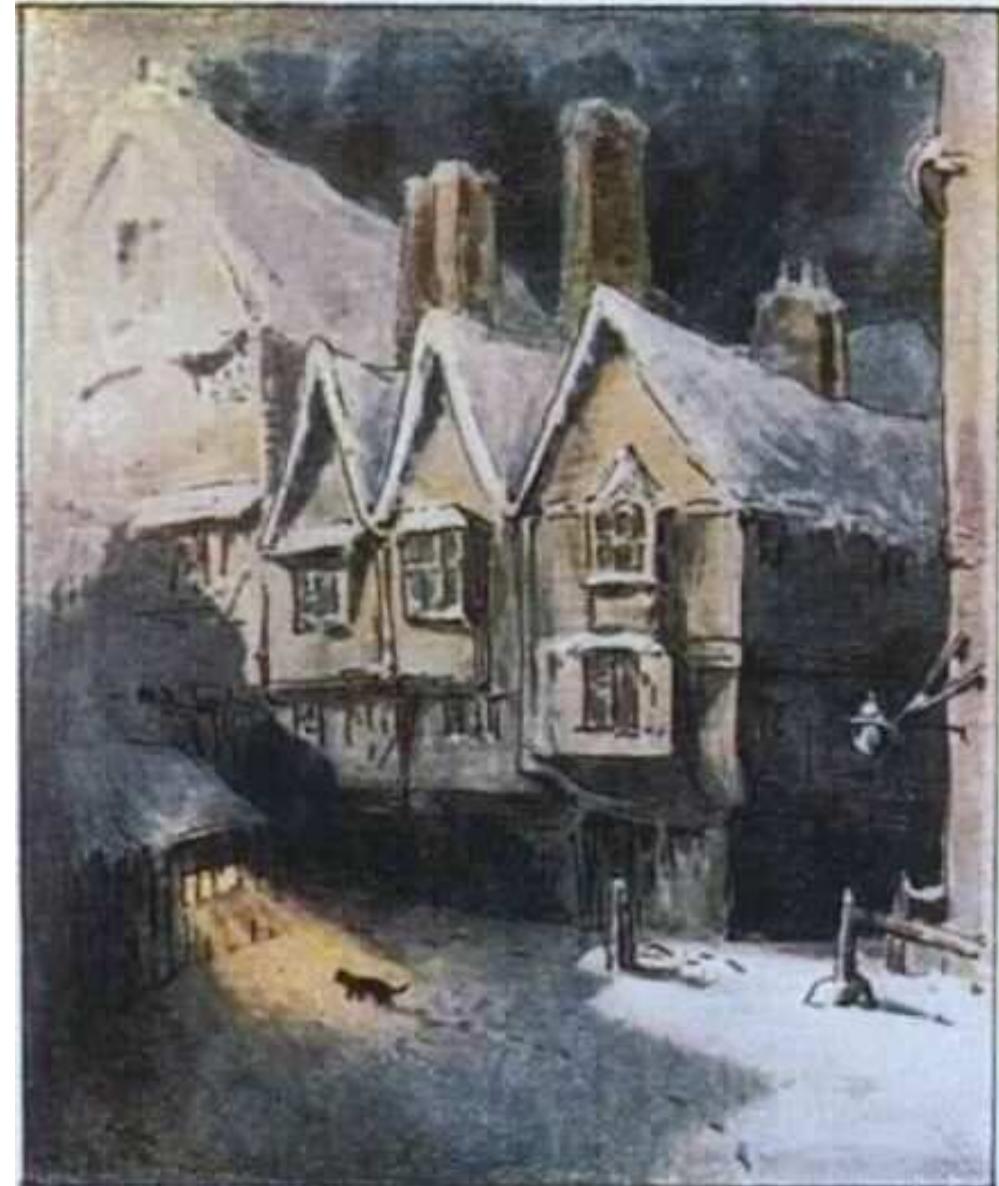
"**גברת צאי, אפי עוגות!**"

"**אוֹ לִי, אוֹי**" נאנח סימפקין.

ופתאום בעליית גג אחת נראו אורות
ונשמעו קולות ריקודים, וחתולים עברו
בדרך.

"**וַיְלִי, וַיְלִי, כל חתולי גלוستر,** רק לא
אני" אמר סימפקין.

תחת שולי הגגות נשמעו קולות של
סנוניות וזרחיים ששרו על עוגות חג
הולד, שחורים התעוררו במגדל
הפעמון, ולמרות שהיא זה אמצע לילה
נשמעו זמירים ובולבולים ובאויר נישאו
קולות צפוף וэмירת ציפורים.

**כל זה הרגיז עוד יותר את סימפקין
הרבב.**

במיוחד הרגיזו אותו קולות חדים
שנשמעו מאחורי רשת. נראה לי שהיו
אליה עטפים, כי הקולות שלהם תמיד
חדים אף חלשים מאוד, במיוחד
כשהם מדברים בזמן של קור עד, כמו
החייט מגלוستر בשנותו.

הם אמרו דברים מוזרים כמו:
"בוזז, בוזז, הוומ ובי".

"בוזז, בוזז, הוומ ובי".

**סימפקין ניר בראשו כאילו נכנס לו
צבוב לאוזן.**

בחנות של החיות נראה זוהר מוזר וכשסימפקין הציע, ראה שהוא מלאה נרות دولקים. נשמע גם צליל מספריים וקריעת חוטים, וקולות דקים של עכברים זמרו בשמחה:

"עשרים וארבעה ח'יטים הילכו לתפוא חלazon אבל האמץ שביניהם לא העז לגעת בזנבו. החליזון הוציא קרניים כמו פר מסוכן. רצוי, רצוי ח'יטים כי תפוא אתכם".

ואחרי הפסקה קצרה נשמע שוב:

"נפה קמח של גבירתי טחון אותו דק הכניס לקליפה אגוז תשאיר אותו שעה".

"מיאו, מיאו" קרא סימפקין ושרט בצייפוריים את הדלת. אר המפתח היה תחת קרית של החית, והוא לא יכול היה להיכנס.

העכברים רק צחקו וניסו שיר אחר:
"שלושה עכברים התחילה לטוות.

עבר חתול והציז אליהם
מה אתם עושים יוצרים קטנים?
 עושים מעילים לגברים.
 אולי אכנס וاعזר לכם?
 לא, לא חתול, כי תזלו את ראשינו".

ושוב הם שרו:

וקניתי

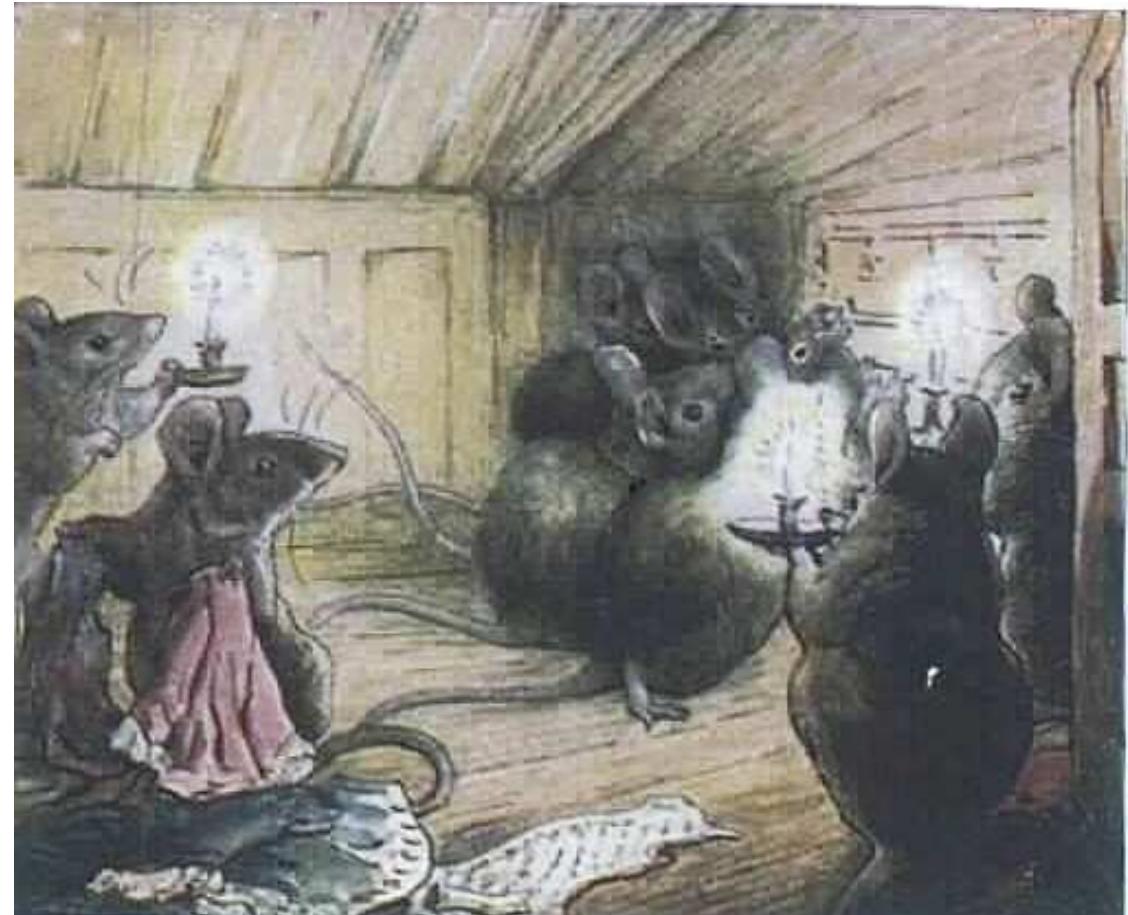
פיפקין ופופקן,
 וסליפקן וסולופקן,
 ובאגורה האחרונה "

"על המזווה.." הוסיף עכבר קטן
 אחד.

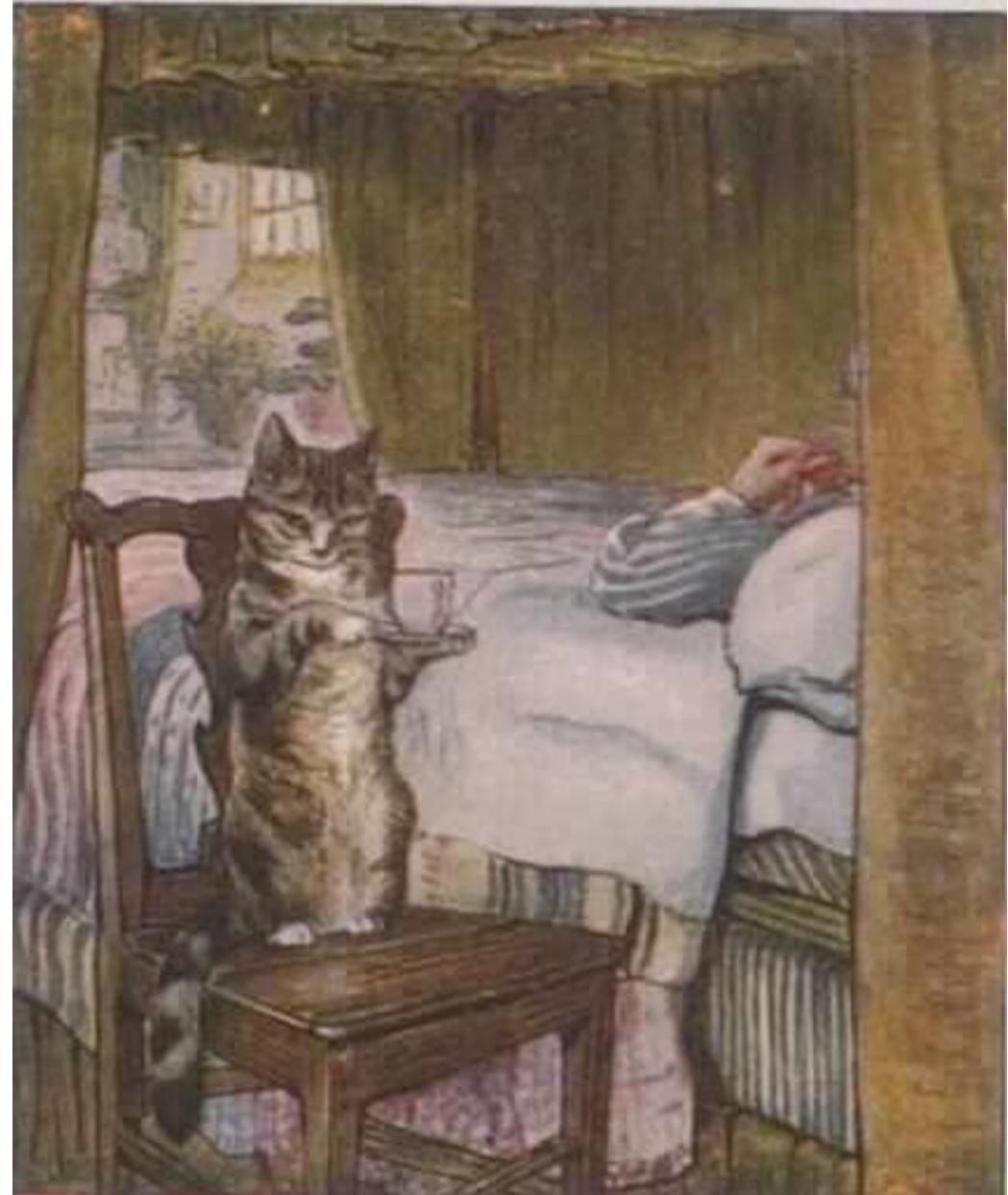
הם צללו באצבעונים לkidzב
השירה. זה מאד לא מצא חן
בעינו של סימפקין והוא דפק
בדלת וילל "מיאו, מיאו, קרררה.."
על אדן החלון. אך פתאום כל
העכברים קמו על רגליים
והתחלו לקרוא בקולות רועדים:
"אין יותר חוט! אין חוט יותר!"
והם סגרו את תריסי החלון, כדי
שסימפקין לא יראה יותר.
אך הוא עדין יכול היה לשמוע את
צליל האצבעונים והקולות
הקוראים

**"אין יותר חוט!"
"אין יותר חוט!"**

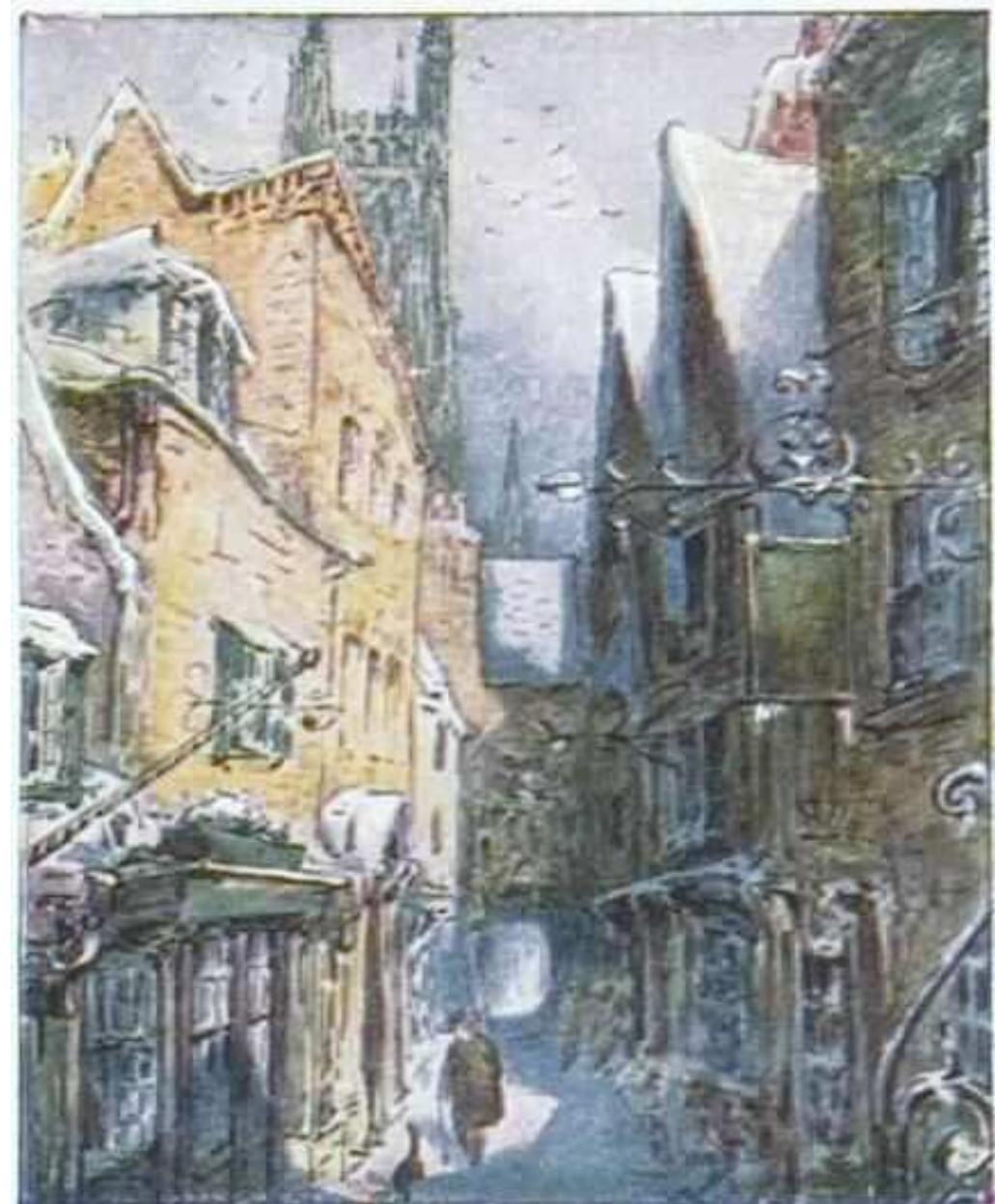
סימפקין עזב את החנות והלך הביתה,
אר שקל בדעתו. הוא ראה שהחיה יישן
בשקט, נראה כבר ללא חום. אזי הוא
עליה על המזווה, הוציא את החבילה
הקטנה מנקנו התה. הוא הביט באור
הירח ופתאום הרגיש מבוייש שנג כל
כך לא יפה לעמודת טוב הלב של
העכברים.

ఈ השהייה התעורר בבוקר הוא ראה
פתאום על השמיכה שלו פקעת של
חותם אדום כמו דובדבן, וליד המיטה
עמד סימפקין מתחרט.

"הוּא אֲנִי עַדְיֵין עַיִף" אמר החיט
מגלוستر "אבל יש לי חוט!"
כשהוא יצא מביתו זרחה כבר השמש,
הזרחים צפפו ליד הארוות
והבולטים שרו, אבל הם שרו כבר
בקולות הרגילים שלהם ולא כמו
קודם, בלילה.

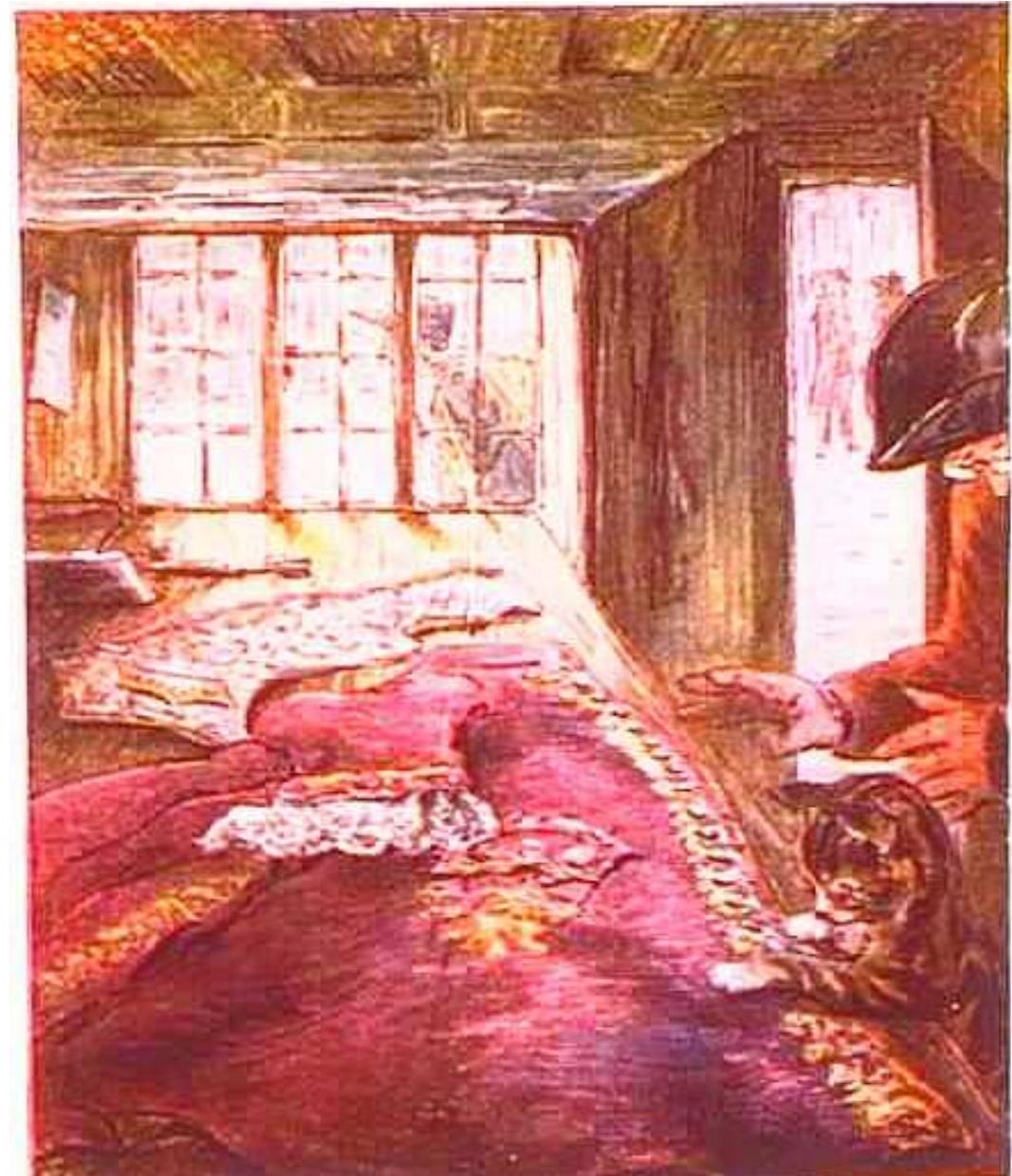
"כן" אמר החיט **"אמנם יש לי כבר**
חוט, אבל לא נשאר לי לא הכוח ולא
הזמן כדי לגמר את המעיל. זה כבר
בוקר חג המולד וראש העיר מתחנן
בצוהרים! ומה עם המעיל בצדע
דובדבן?"

הוא פתח את דלת החנות וסימפקין רץ לפניו פנימה, כאילו מצפה לדבר מה.

אר לא היה אף אחד בפנים, אפילו לא עבר קטן אחד!

הרצפה הייתה נקייה, לא נראה הקצוות של חוטים או גזרים של nisi. אבל על השולחן. וכך השמייע החיט צעקת שמחה – שם איפה שהשאר את הבד הגזור, מונח היה מעיל יפה ביותר, וחזיה רקומה ומקושטת, בראש העיר גלווסטר עוד לא ראה כמותם.

**על המעיל היו רקומים ורדים ושורשנים
והחזייה הייתה רקומה בפרגיים ופרחי
שדה. הכל היה גמור פרט ללולאת
כפתור אחת. ובמקום הלולאה הייתה
פיסת ניר קטנה ועלייה כתוב בכתב
זעיר:**

אין יותר צרכי

מרגע זה האיר מזל לחיט מגוסטר. הוא התאושש והתעשר. הוא תפֶר מעילים וחזיות יפות ביותר לכל הסוחרים העשירים של גלוסטר ולכל האצילים מהסביבה.

מעולם לא ראו שרוולים רקובמים כאלה וצוארוןים המסולסים כאלה, אבל לולאות הcptוראים היו היפות מכל. התפרים של הלולאות היו כל כר עדינים, כה עדינים שקשה היה להאמין שידי הזקנות של החיט יכולו לתפור כאלה. הם היו קטנים כל כר, קטנים כאילו היו עשויים על ידי עכברים קטנים!

